

I un espanyol il·lustre, Ortega i Gasset, deia: "Espanya es un yermo rodeado de jardines." "Desde 1560 cuanto acontece en España es decadencia y desintegración".

El professor anglès Toyabee, en el seu documentat estudi sobre la història, demostra com després d'un període de decadència arriba pels Estats la desintegració, i aquesta ha arribat per Espanya després de més de tres segles de decadència, i els primers convençuts són els governants que s'afanyen a portar a l'estranger tot el que poden. "El Imperio" està ja a la intempèrie. Ja no hi ha salvació possible. Cada dia estem un graó més avall. Les injeccions dosificades de dòlars ja no poden salvar un malalt cancerós en el darrer període. Ni amb un canvi de règim. Qualsevol estructuració política que es vulgui donar als països de l'Estat espanyol, que no sigui a base de la total i absoluta independència dels pobles vius, no farà més que perseverar en l'estat de coses actual, mantenint la devallada cap a la bancarrota de tots. Ni es poden acceptar Estatuts d'autonomia que de manera més o menys disfressada ens "permetin" seguir atipant parèntesis i sostenir una estructura forçada, inútil i estèril. No n'hi ha prou en canviar l'etiqueta, no interessa el collar del gos, sino qui li haurà d'omplir la menjadora. Amb Monarquia, amb República, amb Caudillo, els "paganos" sempre seran els mateixos, i la única solució que es cerca és la manera d'esporguir-los, o respallar-los per a que segueixin pagant. L'Estat espanyol vençut arreu en tots els aspectes i albirant la desfeta que inexorable s'apropa, es torna foll i implacable contra les darreres colònies que li resten.

Prescindim per un moment de què Catalunya hagi estat una nació independent durant prop de dos mil anys, de què tingui un idioma històric i gloriós, amb una cultura preuada i respectada universalment; deixem per un moment els drets, els ideals i el patriotisme, i mirem les coses fredament, des d'un punt de mira pràctic exclusivament, de pròpia conveniència i fins egoista, i veurem que no ens convé quedar-nos dins una que s'esfondra, casa bastida artificialment esquerdada per tot arreu i que trontolla des dels fonaments. Ningú no seria tan estúpid que volgués esperar a que li caigui al damunt. S'atansa el moment del "salvi's qui pugui" i el més elemental instint de conservació ens obliga a trencar tots els lligams que ens foren imposats. Ho exigeix el nostre esdevenidor i òhnc la seguretat dels nostres interessos personals?

Pel nostre veritable origen ètnic, pel nostre idioma i cultura, per les nostres costums i tradicions, pel nostre sentit pràctic, esperit de treball i afany de progrés, els nostres autèntics germans no són la gent d'enllà de l'Ebre, sino els del nord dels Pirineus. Europa coneix i estima la nostra vàlua, i... ens espera.

Almogàver

Jeune Européen
la Communauté
Européenne ...

... prépare pour toi

un avenir meilleur

POURQUOI LES PAYS CATALANS NE PEUVENT-ILS COMPLÉTER CE MARCHÉ ?